

Prelāta vēstule (decembris 2007)

Dievs nāk mūs glābt. Tā ir tā cerība, ar kuru mēs Adventa laikā sagatavojam mūsu sirdis, lai Jēzus tur atrastu cienīgu mājvietu.

27.11.2010

Mīlie! Lai Jēzus sargā manas meitas un manus dēlus!

Pirms dažām dienām mēs esam uzsākuši *Marijas gadu*, lai caur Jaunavu Mariju pateiktos Svētajai Trīsvienībai par Svētā Krusta un

Opus Dei Prelatūras nodibināšanu pirms divdesmit pieciem gadiem. Šiem mēnešiem es esmu ieteicis jums dažus konkrētus dievbijības aktus; taču pirmām kārtām tas attiecas uz to, lai, uzturot intensīvu un mīlestības pilnu saikni ar mūsu Debesu Māti, mēs katru dienu dotu impulsu tieksmei uz svētumu un apustulātu.

Mariāniskā ceļā mūs ievadīja jau Dons Alvaro 1978.gadā, kad mēs svinējām Opus Dei nodibināšanas zelta jubileju. Tik nozīmīgās gadadienās ir tikai dabiski (un nepieciešami!) griezties pēc patvēruma īpaši pie Marijas. Arī šeit mēs sekojam mūsu Tēva pēdās. Es vēl labi atceros, kā viņš priecājās, kad Pāvests Pijs XII izsludināja Marijas gadu Vispasaules Baznīcai, lai atzīmētu Bezvainīgās Ieņemšanas dogmas simto gadskārtu. Toreiz Svētais Hosemarija mums atgādināja, ka Opus Dei „ir dzimis un audzis zem

mūsu Kundzes mantijas. Tāpēc mums ir tik daudz mariānisku paradumu, kas iesakņojušies Dieva bērnu ikdienas dzīvē šajā Dieva Darbā”. Un, paužot savu apmierinātību, viņš piemetināja: „Iztēlojieties manu prieku, kad es uzzināju, ka Pāvests šo 1954.gadu ir veltījis Dievmātei”. (1)

Šiem vārdiem viņš gribēja rast atbalsi arī jūsu ausīs, jo viņš vērsās pie mums visiem. Bez tam ir tik viegli sajust, kā mūsu Kundze pavada katru soli mūsu dzīves ceļā.

Apcerēsim Viņas aizsardzību un klātbūtni dziļā mierā, auglīgā lūgšanas klusumā, un mēs redzēsim vēl skaidrāk, kā mūsu Debesu Māte pastāvīgi ir klāt, pat šķietami visnenozīmīgākajos mūsu dzīves notikumos. Sava Dēla spēkā viņa mūs daudzreiz ir pasargājusi no mūsu dvēseles ienaidnieka uzbrukumiem, viņa ir mums palīdzējusi noturēties pretī

kārdinājumiem un viņa ir panākusi to, ka mēs esam pārvarējuši šķēršļus, kas bija nostājušies mūsu ceļā pie Dieva. Dievs ir tā iekārtojis, ka viņa ir tā, kas dod mums jaunas atskārsmes un žēlastības, kas mūsu sirdīs uzdīgst, neraugoties uz mūsu niecīgumu.

Šīs Marijas gada pirmās dienas sakrīt ar Bezvainīgās Ieņemšanas novennu, kas ir Baznīcā izveidojusies ieraža, lai sagatavotos 8. decembra lielajiem svētkiem. Kā mums ir mācījis Svētais Hosemarija, katrs to nosaka personīgi, kā viņš to vēlas izdzīvot. Taču pats par sevi saprotams, ka mēs vairāk cenšamies, lai mūsu saruna ar Mariju būtu nepārtraukta un mēs rūpīgāk nodotos lūgšanai, gavēnim un profesionālajam darbam; bez tam mēs mēģinām Marijai pie rokas pietuvināt Kristum mūsu radniekus, draugus un paziņas – jo vairāk, jo labāk. „Pie Jēzus mēs vienmēr

nokļūstam un atgriežamies ar Marijas starpniecību”. (2)

Arī Adventa laiks tikko ir sācies, kam vajadzētu mums būt par pamudinājumu nedēļas līdz Ziemassvētkiem nostaigāt, turoties pie rokas Marijai un Svētajam Jāzepam. Katru gadu šajā laikā liturģija mūs neatlaidīgi uz to aicina; un jo tuvāk nāk 25. decembris, jo vairāk. Šīs dienas un nedēļas ir ļoti piemērotas, lai apcerētu vārdus, ar kuriem Dievs jau kopš vēstures rītausmas ir pūlējies iedrošināt cilvēku sirdis.

Radīšanas grāmatas pirmajās nodaļās, tūlīt pēc stāstījuma par grēkā krišanu, Svētie Raksti piepilda mūs ar cerību. Dievs vēršas pie kārdinātāja, kas pavedināja mūsu pirmvecākus čūskas veidolā: „Es celšu ienaidu starp tevi un sievieti, starp tavu dzimumu un viņas dzimumu; viņš samīs tev galvu, bet

tu iekodīsi viņam papēdī”. (3) Ar to mums tiek apsolīta pestīšana, kas kļūst par īstenību caur Kristu, kas cēlies no sievietes. Un mēs tur aizplīvuroti saskatām arī brīnišķīgas sievietes tēlu – Pestītāja Māti, pār kuru elles čūskai nebūs varas. Marija līdzās savam Dēlam, cieši ar viņu saistīta, gūs pilnīgu uzvaru pār dvēseļu ienaidnieku. Kristus nopelnu dēļ no viņas ieņemšanas pirmā brīža viņa tiek pasargāta no iedzimtā grēka, ar kuru mēs visi esam dzimuši. Uz šīs zemes viņa vienmēr būs neaptraipīta, pilnīgi svēta gan miesā, gan dvēselē, *Visusvētā*, kā viņu sauc ortodoksie kristieši.

Pēc šī pirmā pravietojuma mēs dzirdam seno praviešu balsis visā to spēkā. Adventa liturģijā tās veido brīnišķīgu saskaņu. Padomāsim par to, ka it īpaši pēdējā nedēļā – neilgi pirms Kristus dzimšanas- Baznīca tik tikko vairs spēj atvaldīt savu sajūsmu un tai izlaužas brīnumu pilni

izsaucieni: *Nāc, Visaugstā gudrība, kas izkārto visu ar spēku un maigumu, nāc, māci mums staigāt godprātības ceļu!*, skan lūgšana 17. decembrī, pirmajā no lielajām dienām, kas ievada Kristus dzimšanas svētkus. *Nāc Jesses atvase, kas esi par karogu tautām, nāc mūs atbrīvot, vairs nekavējies!* Un vēlāk ar vēl lielāku akcentu: *Nāc tu, Dāvida nama atslēga, kas atver durvis uz mūžības Valstību, nāc un izved no cietuma tos, kas mīt tumsā!* (4)

Manas meitas un dēli, padarīsim šos aktuālos saucienus par mūsējiem, kurus Baznīca raída mums. Jau no pirmajām Adventa dienām gatavosim mūsu sirdis, lai Kungs tās atrastu tik tīras, cik vien iespējams un ar labsajūtu varētu iemānot mūsos. Mēs pietiekoši labi zinām, ka neviens no mums nav cienīgs Viņu uzņemt; bet savā žēlsirdībā Viņš pārņem iniciatīvu, Viņš nāk mums pretī un sniedz mums savu žēlastību.

Katru rītu Viņš nāk pie mums Svētajā Euharistijā. Mīlestības pilna sagatavošanās šim momentam katru dienu būs labākais veids, lai gatavotos viņa garīgajai atnākšanai. Es lūdzu Debesis, lai jūs spētu saprast visā tā dziļumā kļiedzienu: „Nedariet Viņam pāri!”(5), Viņam, kuru mēs caur Marijas un Jāzepa izturēšanos uzlūkojam kā pilnīgu realitāti.

Mirkli apstāsimies un ar Benedikta XVI vārdu palīdzību apcerēsim, ka liturģija neizmanto ne pagātnes formu (Dievs ir atnācis), nedz arī nākotnes formu (Dievs nāks), bet gan tagadni, to, kas notiek pašlaik: „Dievs nāk”. Ja paskatās precīzi, runa ir par „ilgstošo tagadni” , tas nozīmē par darbību, kas norisinās ilgstoši: Tā ir notikusi, tā notiek tagad un tā turpinās notikt. „Dievs nāk” katrā laikā.

Darbības vārds „nākt” šeit parādās kā „teologisks”, jā pat kā „teologāls”

darbības vārds, jo tas izsaka kaut ko, kas attiecas uz pašu Dieva būtību. Pasludināt, ka „Dievs nāk”, nāk vienkārši un līdzīgi vienkāršai Dieva pasludināšanai, caur vienu no Viņa būtiskajām un Viņu izceļošajām īpašībām - īpašību, ka Viņš ir „Dievs, kas nāk”.

Advents ticīgos aicina apzināties šo patiesību un rīkoties tam atbilstoši. Dienu, nedēļu un mēnešu nepārtrauktā ritējumā tas atskan kā dziedinošs sauciens: Mosties! Atceries par to, ka Dievs nāk! Nevis vakar, nevis rīt, bet šodien, tagad! Vienīgais un patiesais Dievs, „Ābrahama, Īzaka un Jēkaba Dievs” nav Dievs, kas kavējas Debesīs, neinteresējoties par mums un mūsu vēsturi, bet gan „Dievs, kas nāk”.

Viņš ir Tēvs, kas nekad nepārstāj domāt par mums un kurš, ārkārtīgi respektējot mūsu brīvību, vēlas mūs sastapt un nākt pie mums; Viņš grib

nākt mūsu vidū un dzīvot starp mums, Viņš grib pie mums palikt. Uz šo „nākšanu” Viņu mudina vēlēšanās atbrīvot mūs no ļaunā un no nāves, jo sevišķi no šķēršļiem mūsu patiesajai laimei. *Dievs nāk, lai mūs glābtu.* (6)

Vienlaicīgi Advents mūs aicina visu laiku turēt prātā, ka *Dominus prope* (7), ka Kungs ir tuvu. Šis liturģiskais sauciens mani iespaido katru gadu no jauna. Mēs varam to iztulkot no dažādiem aspektiem un piemērot katra viena no mums garīgajām vajadzībām. Domāsim biežāk par šo iepriecinošo realitāti, iedziļināsimies tajā, kad sekošana Kristum mums šķiet grūta un prasīga. Būsim pārliecināti, ka mēs pārstāsim pretoties, kolīdz pieļausim, lai šis tuvums pārvērsas par sirsnīgām attiecībām.

Dominus prope, starp citu, arī tāpēc, ka Viņš žēlastības veidā ir mūsu

dvēseles centrā; tik tuvu, ka tuvāk nemaz nevar būt. Viņš gribētu aizkavēties pie mums, mūsos.

Par *Dominus prope* mēs varam domāt arī tāpēc, ka tuvojas majestātiskā brīža piemiņas svinības, kurā Visvarenais, kuram līdz laiku piepildījumam nekas nav vajadzīgs, grib parādīt, ka viņš ar labpatiku uzlūko savas radības, ikvienu no mums: *Deliciae meae esse cum filiis hominum*(8), mans prieks joprojām ir pie cilvēku bērniem.

Dominus prope mums ir arī apstiprinājums aicinājumam uz apustulātu. Pūlēsimies vēl vairāk (ik dienas!) nebaidoties no cilvēkiem, būt par starpniekiem, lai liecinātu mūsu apkārtnē, ka Dievs ir ļoti tuvu un klauvē pie dvēseles durvīm: *Atver man... mana mīļā draudzene, mana māsa, mana balodīte, mana cildenā* (9), saka Viņš mums visiem kā līgavai Augstajā dziesmā. Nekavējoties

jāizpilda Viņa lūgums un jāļauj
ienākt savā sirdī, nepieļaujot, lai Viņš
paietu garām, lai mums neklātos
tāpat kā līgavai dziesmā, kas
vilcinājās ar atbildi: *Un kad es
beidzot atvēru durvis savam
draugam, tad viņš bija aizgājis un
nebija vairs redzams.* (10)

No jauna apņemsimies labi
sagatavoties Ziemassvētkiem. Mēs
esam pirmajā Adventa nedēļā: Cik
bieži mēs jau esam lūguši: *Veni,
Domine Iesu* (11), nāc, Kungs Jēzu?
Vai mēs esam biežāk apcerējuši
Rakstu vārdus, kurus mēs šajās
dienās izprotam dziļāk: *Rorate coeli*
(12), lieciet mirgot, jūs debesis, no
augšas svētībai? Mēs varētu
papildināt: Lai zeme atveras! Debesis
ir atvērušās un nu tās ir atvērtas, jo
Dievs ik brīdi ir pie mums; bet mums
ir jāapņemas plaši atvērt mūsu sirdis
(mūsu zemi), lai tās piepildītos ar
Debesu žēlastību lietu, kas grib mūs
dziedināt, svētdarīt un spēcināt.

Adventa laiks ir cerību laiks.

30.novembrī Svētais Tēvs publicēja savu otro encikliku, kuras nosaukums ir: *Spe salvi*, cerībā mēs esam pestīti. Tās lasīšana un apcerēšana šajās nedēļas palīdzēs mums nokļūt tuvāk Ziemassvētku dziļajai jēgai.

Noslēdzot šo vēstuli, es vēršos pie mūsu Tēva, lai viņš māca mums meklēt Kristu un attiekties pret Viņu ar tādu mīlestības pilnību kā viņš, paņemot rokās Bērniņu Jēzu, tās figūras kopiju, ko pielūdz Svētās Izabellas augustīniešu māšas Madridē.

Paliksim arī turpmāk vienoti lūgšanā un kopīgos nodomos, un mūsu lūgumus īpaši nodosim Vissvētākās Jaunavas Marijas rokās.

Ar visu manu mīlestību, jūs svētījot,

Jūsu Tēvs

+ Havjers

Romā, 2007.gada 1.decembrī

(1) Sv. Hosemarija, 9.01.1954

(2) Sv. Hosemarija, *Ceļš*, Nr. 495.

(3) Rad 3, 15.

(4) sal. Misāle, gospeli pirms
Evaņģēlija darbdienās no 17.līdz
24.decembrim.

(5) sal. Sv. Hosemarija, *Ceļš*, Nr. 531.

(6) Benedikts XVI, Homīlija pirmajās
Vesperēs 1.Adventa svētdienā,
2.12.2006.

(7) Stundu lūgšanas, otrās Vesperes
1.Adventa svētdienā: Fil 4, 5.

(8) Sak 8, 31.

(9) Dz 5, 2.

(10) Turpat, 5, 6.

(11) Atkl 22, 20.

(12) Is 45, 8.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
lv-lv/article/prelata-vestule-
decembris-2007/](https://opusdei.org/lv-lv/article/prelata-vestule-decembris-2007/) (28.02.2026)